

BLADET vårt

Menighetsblad for Tveit og Hånes, Den norske kirke
Nr. 1 - 2024 - Årgang 20

Det blomstrer
i Vigvollåsen
side 4

Om å bli sett
side 6

Konrad i begge ender
side 12

INNHold

- 3 Hilsen fra soknepresten
- 4 Blomsterprakt i Vigvollåsen
- 6 Om å bli sett
- 8 Vi bygger vårt eget fly
- 10 Steinsamleren
- 12 Konrad i begge ender
- 14 Barnas kirkerom
- 15 Stilling ledig
- 16 Til ettertanke
- 17 Nytt kirkespir og tak

REDAKSJON

REDAKTØR NR. 1-2024
Asle Jøssang

REDAKSJON
Asle Jøssang
Lars Hollerud
Odd Aksnes

UTGIVERE
Bladet Vårt utgis av Tveit og Hånes
menigheter, Den norske kirke.
To utgivelser pr år.
Opplag: 3410, hvorav ca 1350 går til
Tveit og ca 2060 til Hånes.

FORSIDEBILDE
Sommeravslutning for Hånes og Tveit
kirkekor F. v.: Anne Katrine Solbakken,
Anne Henriette Schanke, dirigent/kantor
i Tveit Ruth L. Sandvik, Kirsten Fauske
og Solveig Schou (Foto: Asle Jøssang).

GRAFISK DESIGN OG PRODUKSJON:
Bjorvand & co AS

Gaver til «Bladet Vårt» kan sendes til
kontonummer: 3000 07 70120
eller gi en gave via VIPPS nr. 122505
Kategori: Bladet Vårt

Min salme

Jeg var ofte på besøk hos min oldemor, hun betydde mye for meg. Vi fikk et nært bånd. Jeg kunne prate med henne om alt. Noe jeg var veldig nysgjerrig på var den svarte lille notatblokken, som på den ene siden var proppfull av navn. Det var våre navn. Hele familien og alle hun kjente. Hun måtte ha dem der, skrevet ned så hun ikke skulle glemme å be for noen før hun la seg. Det var sånn min oldemor var.

Hun ba meg lære sangen «Å nåde stor og underfull». Hun ville så gjerne at jeg skulle syng den for henne, men det rakk jeg ikke. Ikke mens hun enda var her på vår jord. Hun var ikke redd. Hun gledet seg til å treffe Jesus.

Men jeg hadde lovet henne. Så i begravelsen hennes sang jeg vers 1 og 2. Fremdeles i dag tenker jeg på henne når jeg synger salmen. Jeg tenker på henne når jeg går inn i en kirke. På hvor sterk og stødig hun var i troen sin. Mitt største forbilde, forteller Anne Veronika Dahl, som er ny kirketjener i Tveit menighet.

*Å nåde stor og underfull,
som fant meg i min synd.
Så svak jeg var, men ved guds ord
jeg ser som før var blind.*

*Guds nåde tok den angsten bort,
som synden hadde skapt.
Hvor det var rikt, hvor det var stort
for meg som var fortapt.*

*Når hjertet slår sitt siste slag,
og livet er forbi,
da venter meg den nye dag
der jeg er glad og fri.*

JENS OLAI JUSTVIK
SOKNEPREST TVEIT

Når livet møter annerledeshet

For noen uker siden arrangerte vi ei menighetsuke i Tveit. Denne gangen prøvde vi å tenke litt utenfor boksen. Derfor var vi spent på åpningsmøtet hos «bageren» - Geheb på Hamresanden. Det ble stinn brakke!

Temaet for kvelden var «når livet møter annerledeshet» og ønsket var å høre historier fra personer som nettopp har opplevd dette. Kvelden startet men en liten innføring i sosialantropologi - om mennesket i det kulturelle mangfoldet.

Etter dette fikk vi høre om kulturutfordringene til en kvinnelig misjonær med røtter i både Afrika, Peru og Norge. Så fikk vi fortellingen fra ei mor som opplevde at dattera skiftet kjønn. Og til slutt en mann med oppvekst i en konservativ menighet på Sørlandet, som «kom ut av skapet».

Dette var en kveld hvor historiene skulle stå i fokus. Hvor de hudløse fortellingene om annerledeshet fikk plass. Jeg tror at alle som var til stede ble berørt.

Når jeg tenker tilbake på den kvelden, blir jeg uendelig glad og ydmyk. For jeg tror at ærligheten, sårbarheten og det å bære åpen flamme gikk seirende ut. Fortellingene ble en åpner for livets tilskikkelser og et speil inn i våre egne liv. Hvem er jeg, hvor er min annerledeshet og min sårbarhet? Hva med min historie?

Denne kvelden lærte meg noe uendelig viktig både som menneske og som prest. Og jeg bruker et sitat

for å utdype dette. «A poem should not be meaning – but be». Min omskrivning blir slik: *Et liv er ikke meninger – men væren – med min fortelling.*

Jeg tror at slike historiefortellinger korresponderer godt med Bibelens innhold og ikke minst fortellingen om Jesus og måten han brukte fortellinger på. Fortellinger som var gjenkjennende, gjerne konfronterende og som gikk rett inn i livsverdenen til de han møtte. Det var fortellinger som innbød til refleksjon.

Når jeg tenker slik, åpner det opp et enormt mulighetsrom. For det er slik jeg ønsker at Tveit kirke skal være. En kirke med åpne dører for våre livsfortellinger som plasserer oss inn den store fortelling om Gud, vår skaper, frigjør og livgiver, som ønsker å møte oss i vår annerledeshet. En Gud som elsker oss så høyt at han gir livet sitt for oss, ved å beseire ondskap og mørke og å seire over døden. Og som sier han vil følge oss på livsveien – en livsvei som varsler håp og fremtid. Dette budskapet tror jeg er liv laga for alle oss som lever i og med annerledeshet, for der tror jeg de fleste av oss er.

Så med disse tankene ønsker vi i kirka at dere alle kan nyte dagene som kommer, og leve inn nye historier i solbrune kropper. Og når vi møtes til høsten, har vi kanskje nye historier å fortelle hverandre – det kan bli spennende. Inntil da: God sommer!

Jens Olai Justvik
Sokneprest i Tveit

- VI FÅR MASSE SKRYT AV FOLK SOM GÅR FORBI

Det er en munter gjeng som samles til dugnad i Vigvollåsens praktbed, motivert av både resultatene av arbeidet og av hyggelig fellesskap – og ikke minst av alt skrytet fra forbipasserende.

Dugnadsgjengen i blokk 14: F.v. Jytte Nielsen, Else Marie Lauvland, Randi Pettersen, Ole Furuholt, Lilian Rabben, Elinor Nodeland, Bjørn Rabben, Signe Flaa Stranden, Endre Nodeland, Bjørg Frøyland Grevsen (fra blokk 16) og Kjell Røyrås.

Blomsterprakten langs de fem blokkene som utgjør Vigvollåsen borettslag på Hånes får mange turgåere til å legge en sving innom gangstien på oppsida eller mellom blokkene. Sjansen for å møte på noen fra dugnadsgjengen er stor. Det er mye arbeid som skal til for å holde den standarden det er lagt opp til på Vigvollåsen, og hver av blokkene har sin dugnadsgjeng. Den aller største er nok den i blokk 14. Her samles 10-12 personer til en to timers dugnad med etterfølgende vaffel- og kaffestund hver 14. dag nå i sesongen. Da Bladet vårt var innom på formiddagen en av de siste dagene i mai, var ivrige hender i sving med spader, bøtter, hekkesaks og trillebår, og stadig nye folk dukket opp for å ta del i arbeidet.

En av dugnadslederne i blokk 14 er Elinor Nodeland som forteller at det er mest pensjonister som deltar på

dugnaden i hennes blokk siden dugnaden er lagt til formiddagstid. De fleste i arbeidslaget er likevel for ungdommer å regne i forhold til eldstemann i laget, Ole Furuholt på 97 år. Furuholt forteller at han har bodd i blokka i 30 år, og er nok den med lengst fartstid i dugnadsarbeidet. En som har bodd i blokka neste like lenge, i 28 år, er Endre Nodeland. - Vi liker å ha det fint rundt oss, og vil gjerne bidra til det, forteller han stående med høyre hånd på kantklipperen. - Og så er det veldig sosialt, det er hyggelig å komme sammen, legger Lilian Rabben til med lukeredskap og bøtte i hendene. - Og så blir vi motivert av responsen vi får utenfra. Det er mange som kommer forbi og sier at de må ta en tur nedom parken her og se på beplantninga, tilføyer Signe Flaa Stranden.

Hageanlegget ved blokkene er en fryd for øyet.

Elinor Nodeland forteller at de er fire personer som har ansvaret for dugnadsarbeidet sammen, slik at det alltid er noen som kan ta over om andre er borte. - Hver blokk får en sum penger fra styret hvert år som er opp til oss hvordan vi prioriterer. Andre blokker lønner en dugnadsleder. Her som vi er litt flere hender, deler vi heller på det arbeidet, og bruker alle midlene på planter og redskaper, forteller hun.

Nodeland forteller videre at hver blokk velger beplantning selv, men at de deler avleggere med hverandre, og at det er noen gjennomgående likheter selv om alle har sin egen miks av blomster og planter. Hos naboen, i blokk 16, er ikke dugnadsgjengen like stor. - Fire-fem faste, forteller Bjørg Frøyland Grevsen, som selv er blant de ivrigste hobbygartnerne. - Nei, hver dag er jeg nok ikke ute i bedene, men mye blir det, smiler hun. - Men du, så fint du gjorde det med påskeliljer oppe på lekeplassen i år, skryter Elinor til naboen.

Over: Ragnhild Haanes er dugnadsleder for hobbygartnerne i blokk 16. Foto: Asle Jøssang

Til venstre: Gjennom hele sommeren vil ett eller annet alltid blomstre på Vigvollåsen.

- Det er så mange som kaster fine påskeliljer på kirkegården. Jeg tok med meg en hel haug og plantet her. Dugnadsleder Ragnhild Haanes forteller at i deres blokk settes arbeidsøkter opp etter behov, og ikke på faste dager.

Det mest iøyenfallende av all blomsterprakten denne forsommerdagen, er nok rododendroene som det er mye av langs hele rekka av blokker. På grunn av den voldsomme varmen den siste vårmåned, er det allerede begynt å falle blader av. Og det er veldig tidlig, forteller Bjørg og Ragnhild. I andre enden av sommeren blomstrer hortensiaen, som de forteller at de også har spesielt mye av. Men uavhengig av hva som blomstrer når, er det alltid velholdte området vel verd en omvei på spasserturen.

Tekst og foto: Odd Aksnes

Om å bli sett

*Guds lys har alltid vært der for meg,
men jeg har vært blind.*

Mitt indre har hatt skygger, som gjorde meg redd: Hva med forventningene til meg? Åssen er det mulig å være født som mann, men føle seg som noe langt mer feminin? Kan jeg overhodet forvente å bli forstått? Helt konkret: Blir jeg banket opp, om jeg viser meg i kjole? Det var en reel frykt.

«Livet er langt, lykken er kort», sang Kim Larsen i en kjent låt. Jeg trodde på pop-snekkeren – levde høyt på glimt av glede, kledt som en kvinne, sminket og alltid ruset. Jeg kjempet med alkoholismen i alt for mange år, og ble etter hvert tørrlagt. Da jeg ble sammen med min elskede hustru fikk jeg et godt liv - en ny start: Gardiner ble trukket til side og jeg trådte ut i vår hage som Lærke. Jeg fikk en livsvilje, som ikke tidligere var så innlysende. Men innimellom følte jeg fortsatt på angst, høye skuldre og stress. Det var fortsatt skygger i sjelen.

Nå er jeg eldre og mer uredd, og frem for alt har jeg møtt Gud. Jeg merket Guds lys og varme kjærlighet første gang i en hospitals-seng i Oslo etter en operasjon i hjernen. Jeg følte Gud løfte meg ut av dødens mørke og opp i lyset, mens svarttroster jublet og sang i parken utenfor. Hele verden var en katedral, og jeg gråt av glede over livet. Som vår hjertens gode prest Jens Olai uttrykted: «Ja, du våknet nok i mer

enn én forstand etter den operasjonen». Riktig – jeg er årvåken nå, for jeg hel.

Jeg har funnet mot ved å komme i menigheten, synge i kirkekoret og bare å være i kirkerommet. Jeg har møtt varme og forståelse, og jeg takker alle.

Da jeg forleden kom i kirken som dame for første gang, merket jeg igjen tydelig Guds tilstedeværelse. Jeg sto på galleriet og ble fylt med Guds velsignede varme, lys og liv. Gud så meg som Lærke, og jeg ble løftet – det var som en gjendåp. Jeg aksepterte meg selv, følte meg elsket av Gud som den, jeg er. I det samme nevnte gjestepredikanten Nils Terje, at det ikke er du, som velger Gud, men Gud velger deg. Da falt sløret. Jeg gikk til alteret og mottok brød og vin - noe jeg ikke har gjort siden konfirmasjonen. Jeg er begynt å be, og jeg vet, at jeg blir hørt. Jeg ser meg ikke lenger tilbake; Gud har skapt meg som transperson og da må jeg leve som transperson.

Sløret er borte. Gud lyser opp mitt indre og har fjernet skyggene. Jeg føler, at Gud har valgt meg.

Tekst: Lærke Rueskov/Jesper Lassen

Foto: Asle Jøssang

- VI BYGGER VÅRT EGET FLY, DERE!

- Etter tolv år var det litt vemodig at det var slutt. Selve byggeprosessen var et mål i seg selv, men det var selvsagt stas endelig å få maskinen opp i lufta! Det kom noen tårer da flyet tok av for første gang.

Hans Otto Espegren, mangeårig lærer på Luftforsvarets flytekniske skole på Kjevik og aktiv i Kjevik flyklubb, forteller om byggeprosjektet han har gjennomført sammen med kameratgjengen Carl Jæger (byggeleder og testpilot), Rune Bjørkelid (kontrollør) og Stig Kiil.

Ungdom i Tveit har til felles å vokse opp med nærkontakt med fly. For noen tar det «helt av», og denne kameratgjengen kan man trygt si ble bitt av basillen.

- Vi bygger vårt eget fly, dere! Hans Otto har vært læreren til de andre i gjengen og senere ble alle kollegaer ved Luftforsvaret Kjevik, som flymekanikere, instruktører og piloter.

Alle delene i flyet er kommet i flatpakker fra flyfabrikken Sonex, i Oshkosh i Wisconsin, USA; aluminiumsplater,

tusenvis av nagler, forskjellige ting og tang til instrumenter og mye annet. Mange deler har kameratene måttet lage og tilpasse selv. Valg av motor gjorde at prosjektet sto omtrent stille i to år. De ville ha en med ekstra potens slik at flyet også kan brukes til akrobatikk-flyving. En mulig leverandør i Australia gikk konkurs, men valget falt omsider på en UL-Power med 130 hestekrefter fra Belgia. Denne kombinasjonen er faktisk den første i verden, og nå er Sonex-fabrikken interessert i å anbefale bruk av UL-Power. Denne utgaven kan fly som en kule, ca. 300 km i timen.

Gjengen har av og til hatt diskusjoner om løsninger, men har aldri kranglet. Og mye av tiden har nok gått med til kaffe og prat! Alt arbeidet er blitt nøye loggført med tanke på Luftfartstilsynets godkjenning av flyet. Den har de fått, og nå er de i ferd med å gjennomføre

En av veteranene i flymiljøet på Kjevik, Hans Otto Espegren, sjekker instrumentpanelet i det nye Sonex-flyet.

Carl Jæger (t.v.) og Hans Otto Espegren er to av fire eiere av det egenbygde sportsflyet Sonex med kjennetegn LN SNX. De to andre eierne er Rune Bjørkelid og Stig Kiil, som arbeider i henholdsvis Nordsjøen og i SAS.

25 timers prøveflyging med tanke på endelig autorisasjon som «Experimental»-fly.

Hele herligheten er kommet på rundt 700,000 kroner. Når utgiftene fordeles over tolv år og deles på fire, blir det ganske overkommelig, synes Hans Otto. Flymotoren benytter vanlig 98 oktan bensin, og full tank gir en flytid på ca. tre timer.

- Og nå når byggeprosjektet er ferdig?

- Litt vemodig det, ja, men nå begynner hobbyflyvingen. Søndagsturer opp Setesdalen eller til Danmark for å ta en kopp kaffe, selv om akkurat den kanskje blir litt dyr. Men eksklusiv utsikt og frihetsfølelse kommer da på kjøpet!

- Du som også synger i Tveit og Hånes kirkekor kan øve mens du er i cockpiten og «gi sangen vinger»?

- Bare jeg husker å skru av radioforbindelsen med tårnet, så!

Denne helgen, søndag 9. juni, er det veteranbil- og flyshow på Kjevik, og da skal Sonex-herligheten vises fram, blankpolert og skinnende i sølv.

Tekst og foto: Asle Jøssang

STEINSAMLEREN

Mangeårig psykolog Cyril Sverre Wulff er blitt vandringsmann og steinsamler på sine eldre dager.

Han går stort sett hver dag. Enten den korte løypa i nabolaget eller den timelange langs fjorden. Blikket er ofte vendt nedover, på jakt etter enda en stein.

Slike får Cyril Sverre Wulff aldri nok av. På hyller, karmen, bord og rekkverk både inne og på terrassen ligger tallrike varianter på rekker og rader, mange som rammer rundt bilder av kjente og kjære gjennom et 85 år langt liv.

Mellomnavnet bruker han aldri. Bare fornavnet, som er en engelsk variant av greske Kyrillos, som betyr konge. Men Cyril i Epleveien er hverken engelsk eller konge, han kom fra Bergen og var nummer tre mellom sine søsken Arna, Bertin og David. Derfor måtte tredjemanns navn begynne på C. Og dermed ble steinsamleren på Hånes blant bare 30 norske menn som har fått dette fornavnet siden år 1900.

Blant kirkegjengere på Hånes er han et kjent syn. Det samme har han vært i Filadelfia-menigheten i byen, der Cyril i årevis var fast inventar i kor og benkerader. På stueveggen henger en fiolin, som minne fra tidlige år i Tabernaklet i Bergen.

Cyril advarer mot å tro at tro at han var en virtuos med fela. Han beklager sviktende hukommelse, men synes det kan være en fordel å ikke huske noe som er glemt. Cyril Wulff er utdannet psykolog. I de siste yrkesaktive årene drev han privat praksis i Epleveien. Bokhyllene har faglitterære og bibelske vitnesbyrd både på engelsk, tysk og norsk. Inne mellom tallrike steiner skimtes fotografier av hans tallrike familie. Flest av hans

Ungdommelig bilde av Cyril og kona Elsa.

Wulff er glad i sin familie. Og sine steiner.

Samleren bryr seg mer om estetikk enn geologi.

avdøde kone Elsa, andre av deres barn Frank Viggo, Christian, Tine og Marte, barnebarn og annen slekt.

Men mest snakker han om stein, selv om geologi aldri har vært mer enn en trivelig hobby. Grunnen til at han stadig fyller lommene og tar noen med hjem, handler om estetikk. Og at han ikke trenger å huske det han finner. Det holder lenge at bergartene er fine, og tenke noen tanker om at de faktisk er steingamle.

På spørsmål om støvtørking, svarer Cyril med å bøye knærne, fylle lungene og blåse liten bris over samlingene.

På spørsmål om hva som kan skje med den blytunge samlingen når hans tid er ute, svarer Cyril at det er ikke hans problem.

Selv kaller han seg bare snart steingammel i toppen. Men beina virker omtrent som før. Det samme gjelder gleden over livet.

Tekst og foto: Lars Hollerud

Familien Holthe-Tvedt fikk æren av å arrangere den siste tilstelningen i Ve bedehus sin snart 137 år lange historie. Birger Tvedt står på talerstolen og knytter familiens egen historie til bygningen (Foto: Trygve E. Tønnesen)

KONRAD I BEGGE ENDER

Om det viser seg at bygningen må rives, er det i hvert fall en trøst at dens historie har fått en vakker innramming.

Historiens siste tilstelning på Ve bedehus ble dåpsfesten til lille Konrad Holthe-Tvedt som er tippoldebarn til Konrad Bøhn, en legendarisk skikkelse i bygda som sto for drift og ledelse av bedehuset i en mannsalder.

Konrad Bøhn og kona Jenny fra Ormlia gård på Ve, ble omvendt i en kristen vekkelse i 1916. Siden deltok de aktivt i alt som foregikk på bedehuset. Det var ikke

så rent lite; misjonsmøter, juletreffester, søndagsskole, basarer og andre bygdetilstelninger. Dette var den gang folk som knapt hadde vært utenfor egen bygd hadde lommekjennskap til steder på helt andre kanter av kloden, i Amerika, Afrika og Asia. Misjonærer kom på besøk og fortalte om arbeidet sitt, bedehusfolket holdt seg oppdatert gjennom aktiv korrespondanse med utsendinger og med utvandrede slektninger.

- Det var spesielt for oss å holde festen på bedehuset og knytte forbindelse til en lang historie i familien, forteller morfar til dåpsbarnet, Birger Tvedt, som minnes hvordan han og brødrene gikk på søndagsskolen og fikk klistret fiskemerke i garnet i oppmøtekortet. Til festen fikk han også tak i rød brus med metallkork, som de så lagde hull i med spiker og tredde i sugerør.

Hva Ve bedehus ved navn «Betel», som ble bygd i 1887, har betydd som samlingspunkt for bygda er uvurderlig. Men hva skal skje med bygningen nå? Så sant ingen melder seg med en god idé om fremtidig bruk (og en slump penger), vil det sannsynligvis bli revet.

Opp igjennom årene har det vært stor aktivitet på Ve bedehus, noe dette bildet av lærere og deltakere i bibelskolekurset fra 1926 vitner om (Foto: privat).

Konrad Bohn var en lederskikkelse både i bygda og i alt som foregikk på Ve bedehus (Foto: privat)

Organisasjonen som har stått for bedehusdriften de siste årene, har ikke mulighet til å fortsette. I henhold til vedtektene, tilfaller bygningen da grunneieren, som heller ikke ser seg i stand til å drifte bygningen.

Vest-Agder-museet på Kongsgård mangler bedehus i sin samling av gamle hus. De har vist interesse for å flytte Ve bedehus dit, men har ikke mulighet til å finansiere en flytting som vil komme på anslagsvis 1 million kroner.

Tekst: Asle Jøssang

ET NYTT BARNAS KIRKEROM I HÅNES KIRKE

SKISSEFORSLAG ER LEVERT AV IKEA

Hånes menighet ønsker å kunne gi et barne- og familievennlig tilbud i de gudstjenester som ikke er spesielt tilrettelagt barn og småbarnsforeldre. Derfor blir det nå et «Barnas kirkerom» i det gamle dåpsrommet.

Tanken er at «barnas kirkerom» skal inneholde kristen litteratur, leker og aktiviteter for barn opp til ca. 9 år. Det skal være et lunt, hyggelig og kreativt kirkerom for barna. Man skal også legge til rette for at det skal kunne fungere greit å ha søndagsskole i rommet.

Det blir lydoverføring, altså montering av høyttaler i rommet, slik at det er mulig å følge gudstjenesten herfra. Det foreslås også montering av ny dobbel glassdør mellom rommene slik at rommene bindes sammen på en ny måte. «Barnas kirkerom» blir på den måten en

forlengelse av kirkesalen, og det skaper oversikt og trygghet for både liten og stor.

Det totale budsjettet for prosjektet er beregnet til ca. kr. 90 000,-. Menigheten har allerede fått kr. 50 000,- til dette prosjektet fra en anonym giver. Dette er vi svært takknemlige for, og det betyr at prosjektet allerede er i ferd med å realiseres. Rommet kan imidlertid ikke ferdigstilles før vi har de resterende midlene.

Derfor kommer spørsmålet om DU vil være med å gi en gave til Barnas kirkerom? Da er du hjertelig velkommen til å gi din gave på vippsnummer #123980, Hånes sokn, og underkategori Barnas kirkerom. Evt. kan du betale inn til Hånes menighets bankkontonummer: 3000.07.70147. Merk med Barnas kirkerom. **Takk for gaven!**

Wenche Somdal

ASIKO
– vi forsyner Norge med mat

> STILLING LEDIG - DAGLIG LEDER I HÅNES SOKN OG TVEIT SOKN

Har du lyst å være med å jobbe for en raus og åpen folkekirke i et av Kristiansands mest spennende byutviklingsområder? Tveit sokn og Hånes sokn har ledig 100 % fast stilling som daglig leder med snarlig tiltredelse. Grunnet ønske om rask avklaring vil intervjuene skje i løpet av juni.

Vi søker etter en engasjert og positiv person som kan lede arbeidet i begge sokn. Hånes og Tveit menigheter er aktive nabomenigheter. Bydelene griper inn i hverandre og er i sterk vekst.

Dette gir muligheter for nytenkning og samarbeid, samtidig har begge menighetene unike særegenheter som man ønsker å bevare. Les mer om menighetene på deres nettsider: Hånes menighet og Tveit menighet

Vi ønsker oss en trygg og tydelig leder som kan bygge team, legge til rette for menighetenes ulike profesjoner og aktivt bidra til godt samarbeid mellom ansatte og frivillige.

Søknadsfrist 20.06.2024. Se hele annonsen på www.haanesmenighet.no

ENDRINGER I STABENE

Det er flere utskiftninger i stabene i både Tveit og Hånes menighet.

I Tveit har Øyvind Brennsæter sluttet som kirketjener og gått over i tilsvarende stilling i Torridal menighet. Ellen Najmy Mørch har pensjonert seg etter 11 år som daglig leder.

I Hånes slutter daglig leder Wenche Somdal og overtar en tilsvarende stilling i Oddernes menighet fra 1. september. Kateket Linn Mørland tar et års permisjon for å arbeide i Kirkens SOS, også det fra 1. september.

I høst vil det bli ansatt en ny daglig leder felles for både Tveit og Hånes. Vedkommende vil ha kontorplass primært på Hånes, samtidig som den nye kirketjeneren i Tveit, Anne Veronika Dahl, får noen koordinerende tilleggsoppgaver.

MALAS

Sparkling

Maling

Oppussing

Kontakt oss i dag for en uforpliktende prat rundt ditt neste prosjekt!

Maler André Langfeldt
Tlf: 928 58 716

Maler Glenn Erling Ryen
Tlf: 481 56 996

E-post: malas.service@gmail.com
www.malas.no

STIG INN I TIDSMASKINEN

Som en tidskapsel står kirka og kirkegården der i en verden av stadig forandring og representerer tusen års kontinuitet – og mer, ikke bare for kristen tro, men også for bygdesamfunn og for nordmenn som folk.

Har du tenkt over at på mange av landets kirkesteder har våre forfedre kommet og gått generasjon etter generasjon, i hundrevis av år? De hørte den samme klokkeklangen, så de samme bildene og kjente den samme lukta som du selv gjør om du besøker kirka. Og har du tenkt på at dette har vært ikke bare religiøse kultsteder, men de fremste sosiale samlingsstedene for sine områder hvor også liv og død har blitt markert uavbrutt gjennom trosskifter og historiske epoker?

Steinkorset på Moster, som ble reist i 1924 i anledning 900-års jubileet for kristningen av Norge.

Ingen steder er så historisk ladet som disse. Her knyttes utallige generasjoner sammen i ett punkt. Kirkene står der som tidsmaskiner a la Brødrene Dals spektralstein-skip med dører ut til mange ulike tidsperioder. Ulike deler av kirka og dens interiør stammer fra forskjellige faser av historien. Mange av landets kirkesteder har en historie helt tilbake til kristningstida i landet på slutten av vikingtida, noen faktisk enda lengre. Der dagens kirke står har det gjerne stått både ei og flere kirker tidligere, hvorav de aller første var stavkirker. Ofte er noe fra de tidligere kirkene tatt med i den nye, for eksempel kirkeklokkene som i mange tilfeller har vært i bruk helt siden katolsk tid.

På mange steder ble den opprinnelige stavkirka bygget på stedet hvor det opprinnelig hadde

vært et hedensk offer- og samlingssted, gjerne også begravelsessted. Bygginga av kirka var ikke bare en demonstrasjon av den nye troens triumf, men stedet ble også valgt fordi det var her folket var vant til å samle seg til religiøs kult, til begravelser og til sosialt samvær. Kirkestedene kom slik til å være like mye kontinuitet som brudd. De er et bindeledd ikke bare tilbake til den katolske tida før reformasjonen, men også til førkristen tid.

Da Norge ble til for tusen år siden, var det som et kristent kongedømme knyttet til nasjonalhelgenen Olav. Det er tusenårsjubileum i år for kristenretten og i 2030 for slaget på Stiklestad. Kristning og nasjonsdannelse hang uløselig sammen. Men for nordmenn som folk, eller i alle fall for lokale samfunn i landet, representerer samtidig de eldste kirkestedene en kontinuitet som går enda lengre bak i tid.

Et slikt kirkested med lang kontinuitet er det på Tveit hvor kirka er bygget på 1100-tallet. Kirka har stått der siden kristendommens tidlige fase i landet, gjennom 500 år med katolisisme frem til reformasjonen i 1536, etterfulgt av 500 år med luthersk statsreligion inkludert 1800-tallet da kirke og kristendom spilte en sentral rolle i nasjonsbygginga og kirkebyggene som symboler for den unge, norske staten etter 1814. Søndagens kirkegang var ukas høydepunkt for mange, det var først og fremst på kirkebakken man traff folk fra de andre gårdene i området.

Kulturarven som kirkene representerer, ble understreket av at ti milliarder kroner i fjor ble satt av til restaurering av eldre kirker. Om du er fortrolig med kirkens budskap eller ikke, vil jeg anbefale deg å ta turen innom Tveit kirke eller ei annen av våre gamle kirker og la deg rive med i en reise bakover i tid, kanskje også i din egen forhistorie.

Tekst og foto: Odd Aksnes

NYTT KIRKESPIR OG TAK

- Vi er svært fornøyde med det nye spiret og taket på den kirken i Tveit. Det var i siste liten. Det gamle spiret ville neppe ha tålt stormene som var i vinter, forteller kirkevergen i Kristiansand, Andreas Andersen.

Det skinner i kobberplatene i det rehabiliterte tårnet samtidig som de nye taksteinene ivaretar en «old look».

Det er uvisst når kirketårnet er bygget. Man vet i hvert fall at det ble foretatt en reparasjon på begynnelsen av 1900-tallet, men som kun handlet om å bytte ut ytre bord og plater. Nå viste det seg at de innvendige stokkene i spiret var fullstendig råtnet.

Det var håp om å kunne gjenbruke taksteinene etter rensing, men de fleste måtte kasseres. Rehabiliteringen er gjort etter alle kunstens regler i tett samarbeid med Riksantikvaren. En rapport på flere hundre sider dokumenterer arbeidet som er gjort, i tillegg til at det er tatt flere tusen bilder av de håndverksmessige finessene.

- Jeg er særlig glad for at det er lokale entreprenører og håndverkere som har stått for jobben. Det er i tråd med hva som har skjedd av påbygninger og vedlikeholdsarbeid opp igjennom tidene. Fagfolkene har vist å verdsette den historiske betydningen av denne kirken og har gjort arbeidet med engasjement, ærefrykt og stolthet, forteller Andersen. Hele rehabiliteringsprosjektet er kommet på mellom 6 og 7 millioner kroner.

I tillegg til dette prosjektet, er kirkevergens etat i ferd med å utvide kirkegården. Det ordnes med utvidelse av felt for kistegraver og et urnefelt. Under det staselige lønnetreet ved innkjørselen til parkeringsplassen blir det laget en minnelund for både navngitte og anonyme døde.

- Dette kommer til å bli et vakkert sted, lover Andersen, som også kan fortelle at det vil bli satt opp noen benker og flere vannposter på kirkegården.

Det foregår for tiden utvidelser på flere gravlunder i Kristiansand kommune. Den i Tveit er med tid og stunder tenkt å bli den aller største. Hele jordet som strekker seg nord for kirkegården står til disposisjon. Det er i tillegg tale om muligens å bygge et kapell som også vil kunne benyttes ved ikke-kristne gravferder.

Tekst og foto: Asle Jøssang

YX Håneskryssset

**Døgn-
åpent**

Telefon
38 04 87 77

 RASMUSSEGRUPPEN

LANTERNEN

Det intime spisested i
maritimt miljø

Ta turen om
Hamresanden!
Middag,
grillretter og
smørbrød.

TVEIT DYREKLINIKK

**SØRLANDETS
BILVERKSTED AS**

Banstuveien 50 • Sørlandsparken • 4636 Kristiansand
Tlf.: 38 04 82 37 • Mobil: 909 39 525 • Fax: 38 04 86 71

- Reparasjon av alle biltyper
- Lang erfaring
- Fagmessig arbeid
- EU-kontroll

Andas

Sørlandets begravelsesbyrå siden 1933

Døgntelefon: 38 17 74 50
www.andas.no

**RØRLEGGERMESTER
OLE R. TVEDT AS**

(877 46 261) post@oertvedt.no

Rørleggeren i Tveit og Randesund

FM Mattsson

Mestergull
T. BERGLIHN
Sørlandssenteret • Tlf. 38 04 91 30

ALPHA & OMEGA
BEGRAVELSESBYRÅ AS
KRISTIANSD

Espen Isak Egeland

Bedemand og daglig leder

Vakttelefon hele døgnet: 38 02 24 44

Ryen

Åpent 07-23 (man-lør)

Skaff deg medlemskort! Da blir du med
på å dele overskuddet i butikken!

**coop
prix**

Velkommen til oss på

FRISØRGÅRDEN

TLF : 940 92 726

online booking : frisorgarden.no

RANDESUND
TANNLEGESENTER

Telefon: 47 61 18 47

RØRLECCER
Kenneth Winsjensen

MENY
Sørlandsparken

Fra kirkebøkene

Hånes

Døpte

Eik Elias Engervik
Live Anker Kleba-Næss
Milie Røyseland
Jon Berge Eikeland
Alise Frøystad Wiik
Linnea Kristiansen Larsen
Noah Vejby Steffensen
Lucca Høy-Petersen
Gustav Stensvold Halvorsen

Døde

Reidar Jørgen Wangenstein
Kjell Lislevand
Ole Turøy
Unni Ludvigsen
Turid Lillian Brøvik
Jorunn Maria Nesland
Kjell Mardon Birkenæs
John Vestengen

Tveit

Døpte

Frøya Gauslå Brandth
Emma Bakke Askland
Peder Abildgaard
Sara Abildgaard
Lea Fjermeros Krageboen
Olivia Drange-Klokset
Øivind Vigsnes
Hanne Loren Knaus-Josephsen
Konrad Holte-Tvedt

Døde

Gård Magne Staddeland
Sigrid Berås
Steinar Reftstie
Kent Sebern Johnson
Tommi Ottosen

Hånes menighet

Øvre Brattbakken 5
4635 Kristiansand

E-post:
haanes.kristiansand@kirken.no
www.haanesmenighet.no

For henvendelser ang. dåp, vigsel
og begravelse, kontakt Kirkens
servicetorg, telefon: 38 19 68 00

Sokneprest

Jan Otto Fredwall
mob. 907 89 799
e-post: jf994@kirken.no

Daglig leder

Wenche Somdal, tlf. 928 46 863
e-post: ws686@kirken.no

Kateket

Linn Mørland, tlf. 908 29 315
e-post: lm422@kirken.no

Kirketjener

Åse Loland Fredheim,
tlf. 909 73 047
e-post: af853@kirken.no

Menighetsmusiker

May-Linne Hessen Danielsen,
tlf. 900 38 923
e-post: md965@kirken.no

Diakonmedarbeider

Linda Hårtveit Lund, tlf. 900 63 017
E-post: ll258@kirken.no

Tweens-og ungdomsarbeider

Elisabeth Aavitsland Fjermeros,
tlf. 971 84 987
E-post: ef629@kirken.no

Menighetsrådet, Hånes

Kristin Johansen, leder
tlf. 907 68 448

Tveit menighet

Balchens vei 3, 4656 Hamresanden
E-post:
tveit.kristiansand@kirken.no
www.tveitmenighet.no

For henvendelser ang. dåp, vigsel
og begravelse, kontakt Kirkens
servicetorg, telefon: 38 19 68 00

Sokneprest

Jens Olai Justvik
mob. 909 10 311
e-post: jj289@kirken.no

Koordinator

Anne Veronika Dahl
mob. 922 53 238
e-post: ad486@kirken.no

Kantor

Ruth Loland Sandvik
mob. 984 82 629
e-post: rs454@kirken.no

Trosopplærer og ungdomsleder

Lise Jortveit Foshaugen
mob. 911 34 714
e-post: lf369@kirken.no

Kirketjener

Anne Veronika Dahl
mob. 922 53 238
e-post: ad486@kirken.no

Menighetsrådet, Tveit

Merete Nilsen

INFORMASJON OM GUDSTJENESTER, TILBUD, AKTIVITETER OG ARRANGEMENTER

Hånes kirke:
www.haanesmenighet.no

Tveit kirke:
www.tveitmenighet.no